

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DNR-730-208(72)/11/EB/BB

Warszawa, dnia 19 marca 2014 r.

DECYZJA DNR-2/56/2014

Na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz. U. z 2013 r., poz. 267), po przeprowadzeniu postępowania z wniosku Mariusza Adamczyka w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 24 lutego 2012 r. znak DNR-2/45/2012 nakazującej Mariuszowi Adamczykowi, prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą FANEX w Rumii oraz Marcinowi Bednarczykowi, prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe w Częstochowie, wspólnikom spółki cywilnej pod nazwą „TOYS LANDER” s.c. Adamczyk Mariusz, Bednarczyk Marcin z siedzibą w Redzie wycofanie z obrotu zabawki – „Magic Ball”, NO. TY-9053, kod kreskowy 6923362990533, niezgodnej ze szczegółowymi wymaganiami określonymi w pkt 1.14. Załącznika Nr 1 „Szczegółowe Wymagania Bezpieczeństwa” do rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla zabawek (Dz. U. z 2011 r. Nr 83, poz. 454), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów umarza przedmiotowe postępowanie w związku ze stwierdzeniem jego bezprzedmiotowości.

UZASADNIENIE

Decyzją ostateczną z dnia 24 lutego 2012 r. znak DNR-2/45/2012 (dalej: decyzja) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: UOKiK) nakazał Mariuszowi Adamczykowi, prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą FANEX w Rumii (dalej: strona) oraz Marcinowi Bednarczykowi, prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe w Częstochowie, wspólnikom spółki cywilnej pod nazwą „TOYS LANDER” s.c. Adamczyk Mariusz, Bednarczyk Marcin z siedzibą w Redzie wycofanie z obrotu zabawki – „Magic Ball”, NO. TY-9053, kod kreskowy 6923362990533, niezgodnej z zasadniczymi wymaganiami dla zabawek.

W związku z faktem, iż strona nie przedstawiła dowodów na okoliczność wykonania decyzji, w dniu 10 maja 2012 r. Prezes UOKiK zlecił Pomorskiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Inspekcji Handlowej przeprowadzenie kontroli sprawdzającej u strony. Próba

podjęcia kontroli okazała się jednak nieskuteczna, z uwagi na brak oznak prowadzenia działalności pod adresem wykonywania działalności, jak również bezskuteczne próby kontaktu telefonicznego z przedsiębiorcą i zwrot kierowanej do niego korespondencji z adnotacjami urzędu pocztowego: „awizowano powtórnie”, „nie podjęto w terminie”.

Zważywszy na powyższe, dnia 6 lipca 2012 r. skierowano do strony upomnienie, zobowiązując ją do przekazania dowodów wykonania decyzji w terminie 7 dni od dnia otrzymania upomnienia, pod rygorem wszczęcia postępowania egzekucyjnego po upływie tego terminu.

Żądane dowody nie zostały przez stronę przedłożone, stąd też pismem z dnia 29 sierpnia 2012 r. Prezes UOKiK zwrócił się do Wojewody Pomorskiego z wnioskiem o wszczęcie egzekucji wobec Mariusza Adamczyka, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą FANEX w Rumii w związku z niewykonaniem decyzji DNR-2/45/2012 z dnia 24 lutego 2012 r., przekazując w załączeniu tytuł wykonawczy DNR-II/56/2012 i proponując zastosowanie jako środka egzekucyjnego – grzywny w celu przymuszenia. Jednocześnie, Prezes UOKiK wystąpił do Wojewody Śląskiego z wnioskiem o wszczęcie egzekucji wobec drugiego zobowiązanego współnika – Marcina Bednarczyka, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe w Częstochowie.

W dniu 26 października 2012 r. Wojewoda Pomorski powiadomił Prezesa UOKiK o nałożeniu na stronę, postanowieniem z dnia 18 października 2012 r., grzywny w celu przymuszenia w wysokości 3000,00 zł, w związku z niedopełnieniem obowiązku wynikającego z decyzji.

Biorąc pod uwagę fakt, że strona nie przekazała żadnych dowodów świadczących o zrealizowaniu obowiązku określonego w tytule wykonawczym DNR-II/56/2012, pismem z dnia 28 lutego 2013 r. Wojewoda Pomorski poinformował Prezesa UOKiK, iż stosował będzie w stosunku do zobowiązanego kolejne grzywny w celu przymuszenia i przekazał w załączeniu postanowienie z dnia 26 lutego 2013 r. nakładające na stronę drugą grzywnę w celu przymuszenia w wysokości 6000,00 zł.

Wobec drugiego ze współników - Marcina Bednarczyka, Wojewoda Śląski zastosował również dwie grzywny w celu przymuszenia (postanowieniem z dnia 16 października 2012 r. – 3000,00 zł; postanowieniem z dnia 13 marca 2013 r. – 4000,00 zł).

W dniu 8 kwietnia 2013 r. strona przekazała do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oświadczenia od 61 kontrahentów o nieposiadaniu na stanie magazynowym zakwestionowanej zabawki oraz zobowiązała się do przesłania pozostałych dowodów.

O powyższym Prezes UOKiK powiadomił właściwych wojewodów.

Dnia 12 lipca 2013 r. do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wpłynęły kolejne dowody nadesłane przez stronę, w postaci oświadczeń 22 kontrahentów o braku ww. zabawki w obrocie oraz 36 zwrotnych potwierdzeń odbioru. Przekazany materiał dowodowy nie był jednak wystarczający do uznania, iż strona wykonała ciążący na niej obowiązek (spośród listy obejmującej 207 kontrahentów przedłożono łącznie 119 dowodów), o czym poinformowano właściwych wojewodów pismem z dnia 24 lipca 2013 r.

Wojewoda Śląski postanowieniem z dnia 16 lipca 2013 r., natomiast Wojewoda Pomorski postanowieniem z dnia 12 listopada 2013 r. nałożyli na stronę oraz drugiego zobowiązanego współnika, kolejne grzywny w celu przymuszenia w wysokości odpowiednio – 5000,00 zł i 10000,00 zł.

W dniu 10 stycznia 2014 r. (data wpływu do UOKiK – 14 stycznia 2014 r.), na podstawie art. 162 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz. U. z 2013 r., poz. 267), dalej: k.p.a., Mariusz Adamczyk wniósł o stwierdzenie wygaśnięcia decyzji Prezesa UOKiK z dnia 24 lutego 2012 r. znak DNR-2/45/2012 wskazując, iż decyzja ta stała się bezprzedmiotowa z uwagi na fakt, iż nałożony na stronę obowiązek wycofania z obrotu zabawki „Magic Ball”, NO. TY-9053, kod kreskowy 6923362990533, został przez nią wykonany, a nadto strona posiada interes w stwierdzeniu wygaśnięcia decyzji, ze względu na *„fakt ustawicznego nakładania na stronę przez Wojewodę Pomorskiego grzywien w celu przymuszenia wykonania tego obowiązku, który został już przez stronę wykonany”*. W załączeniu, strona przekazała materiał dowodowy na okoliczność wykonania decyzji Prezesa UOKiK z dnia 24 lutego 2012 r.

W uzasadnieniu strona podniosła, iż wycofała ww. zabawkę z obrotu podejmując działania w postaci skierowania do odbiorców wyrobu informacji o konieczności jej wycofania (listownie i e-mailowo), w konsekwencji czego część kontrahentów złożyła stosowne oświadczenia o braku zabawki w obrocie, natomiast pozostali odbiorcy „zlekceważyli” otrzymaną informację, a strona nie dysponuje prawnymi instrumentami w celu wyegzekwowania wymaganych dowodów. W tych okolicznościach, strona stoi na stanowisku, że wykonała ciążący na niej obowiązek, a dalsze istnienie decyzji bezprzedmiotowej nie wpływa pozytywnie na jej sytuację prawną i faktyczną, jak również oddziałuje niekorzystnie na innych uczestników obrotu prawnego. Interes strony w wygaśnięciu decyzji przejawia się zaś w fakcie, iż pomimo wykonania decyzji, na stronę nakładane są grzywny związane z niedopełnieniem obowiązku do którego wykonania jest ona wzywana. Skutkuje to niedogodnościami o charakterze finansowym, którym strona nie może przeciwdziałać, bowiem jedyną formą działania jest wykonanie obowiązku, który został już wykonany, zatem uczynienie tego ponownie jest niemożliwe.

W wyniku analizy dowodów przekazanych przez stronę przy piśmie z dnia 10 stycznia 2014 r., Prezes UOKiK stwierdził, iż strona przedłożyła kompletny materiał dowodowy na okoliczność wykonania decyzji z dnia 24 lutego 2012 r., o czym poinformował właściwych wojewodów pismem z dnia 20 stycznia 2014 r.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził:

Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 162 § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ administracji publicznej, który wydał decyzję w I instancji, stwierdza jej wygaśnięcie, jeżeli decyzja stała się bezprzedmiotowa, a stwierdzenie wygaśnięcia takiej decyzji nakazuje przepis prawa albo, gdy leży to w interesie społecznym lub interesie strony.

Z wykładni gramatycznej przedmiotowego przepisu wynika, że bezprzedmiotowość decyzji jest konieczną przesłanką stwierdzenia jej wygaśnięcia. W przypadku, gdy kwestia wygaśnięcia decyzji nie jest uregulowana w przepisach szczególnych, do stwierdzenia jej wygaśnięcia należy również wykazać, że wymaga tego interes społeczny albo interes strony.

Bezprzedmiotowość decyzji wiąże się z istnieniem stosunku administracyjno-prawnego, a więc z istnieniem jego przedmiotu, podmiotów oraz obowiązków i uprawnień stron. Wynika ona z „ustania prawnego bytu elementu stosunku materialnoprawnego nawiązanego na podstawie decyzji administracyjnej” z powodu utraty bytu prawnego przez jego podmiot, zniszczenia lub przekształcenia rzeczy, rezygnacji z uprawnień przez stronę, zmiany stanu faktycznego uniemożliwiającego wykonywanie decyzji czy też zmiany w stanie prawnym, o ile powoduje on taki skutek (J. Borkowski (w:) B. Adamiak, J. Borkowski Kodeks postępowania administracyjnego, Komentarz s. 765).

W doktrynie i orzecznictwie podkreśla się, że bezprzedmiotowość decyzji oznacza jej nierealność z punktu widzenia możliwości osiągnięcia celu i wiąże się ze zmianą stanu faktycznego. Tym samym zrealizowanie celu decyzji sprawia, że nie można mówić o jej bezprzedmiotowości, gdyż została ona w całości wykonana.

Nie istnieje zatem możliwość stwierdzenia wygaśnięcia, na podstawie przepisu art. 162 § 1 pkt 1 k.p.a., decyzji już wykonanej, gdyż przepis ten z natury rzeczy dotyczy takich decyzji, które albo nie zostały jeszcze wykonane i na skutek określonych zdarzeń faktycznych ich wykonanie stało się bezprzedmiotowe, albo decyzji, które są w trakcie wykonywania lub wykonane w części, ale dalsze ich wykonywanie może być uznane za bezprzedmiotowe (wyrok NSA z dnia 6 września 2007 r., II OSK 1179/06, LEX nr 384309).

Decyzja administracyjna wiąże bowiem *rebus sic stantibus*, co powoduje, że kiedy powstaną nowe przesłanki faktyczne, które czynią poprzednią decyzję nieodpowiadającą

rzeczywistości, przestaje istnieć stosunek prawny w postaci skonkretyzowanej w tej decyzji i sama decyzja staje się bezprzedmiotowa wraz ze zmianą tych okoliczności, na których uregulowanie była skierowana (wyrok WSA z dnia 1 grudnia 2010 r. II S.A./Wa1437/10, LEX nr 755200).

W świetle powyższego, mając na względzie fakt, iż decyzja nakładająca na przedsiębiorcę obowiązek wycofania z obrotu zakwestionowanej zabawki, została wykonana, co podniosła strona i co stwierdził także Prezes UOKiK na podstawie dowodów przedłożonych w dniu 14 stycznia 2014 r., wniosek w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia decyzji, z uwagi na jej bezprzedmiotowość, uznać należy za bezzasadny.

Zrealizowanie celu decyzji, czyli wycofanie wyrobu z obrotu oznacza, że decyzja została wykonana, zatem nie można mówić o jej bezprzedmiotowości w sensie niemożliwości jej wykonania.

Nie mamy tutaj również do czynienia z żadną z przesłanek bezprzedmiotowości, jakie wskazuje doktryna, tj. brakiem podmiotu, utratą przez adresata decyzji kwalifikacji niezbędnych do wykonania uprawnień wynikających z decyzji, rezygnacją przez adresata z uprawnień nadanych decyzją, brakiem przedmiotu, którego dotyczyła decyzja, zmianą lub uchYLENIEM w całości lub w części podstawy prawnej rozstrzygnięcia organu, czy też zmianą stanu faktycznego stanowiącego przesłankę wydania decyzji.

Przyjęte przez stronę założenie, iż wykonanie decyzji oznacza tym samym jej bezprzedmiotowość jest zatem błędne.

Prezes UOKiK nie dopatrył się również w niniejszej sprawie drugiej z wymaganych przesłanek stwierdzenia wygaśnięcia decyzji, tj. interesu strony. Okoliczność nakładania na stronę przez organ egzekucyjny grzywien w celu przymuszenia do wykonania obowiązku wynikającego z decyzji, nie stanowi bowiem uzasadnienia dla istnienia interesu strony w stwierdzeniu wygaśnięcia decyzji.

Wskazany środek egzekucyjny stosowany był przez Wojewodę Pomorskiego w celu przymuszenia strony do wykonania obowiązku w postaci wycofania ww. zabawki z obrotu, a jego powtarzalny charakter wiązał się z faktem, iż pomimo nakładanych grzywien (trzykrotnie) strona nie realizowała obowiązku wynikającego z decyzji.

Z chwilą przedłożenia, przy wniosku z dnia 10 stycznia 2014 r., kompletnego materiału dowodowego na okoliczność wykonania decyzji, Prezes UOKiK powiadomił właściwy organ egzekucyjny. Zastosowane środki okazały się więc skuteczne.

Biorąc pod uwagę, iż ostatnia grzywna w celu przymuszenia została nałożona na stronę postanowieniem Wojewody Pomorskiego z dnia 12 listopada 2013 r., a zatem przed stwierdzeniem wykonania przez stronę decyzji, zawarty we wniosku zarzut stosowania

wskazanego środka egzekucyjnego pomimo wykonania decyzji jest bezpodstawny. Tym samym nie można mówić, iż mimo wykonania decyzji strona narażona jest na niedogodności finansowe, uzasadniające istnienie interesu strony w żądaniu wygaśnięcia decyzji.

Nie zachodzą tutaj także względy interesu społecznego uzasadniające wygaśnięcie decyzji, bowiem zabawka objęta decyzją, z uwagi na zawyżony poziom ciśnienia akustycznego, stwarza ryzyko uszkodzenia słuchu dziecka.

Ponadto, przepisy szczególne, tj. ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2010 r. Nr 138, poz. 935 ze zm.), na podstawie której wydana została decyzja Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 24 lutego 2012 r., nie przewidują stwierdzenia wygaśnięcia decyzji przez organ, w przypadku jej wykonania.

W świetle powyższego, stwierdzić należy, iż postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia decyzji na podstawie przepisu art. 162 § 1 pkt 1 k.p.a, jest bezprzedmiotowe.

Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 105 § 1 k.p.a., gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

P o u c z e n i e

Na podstawie art. 127 § 3 w związku z art. 129 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 267), w związku z art. 43b ustawy o systemie oceny zgodności, od niniejszej decyzji stronie nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z niniejszej decyzji może, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, zwrócić się do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Małgorzata Kozak
Wiceprezes